

Hmmi
ljung-
berg.

—
Lasten
Kirja.

603.
Emmi Sjungaberg.

LASTEN KIRJA.

Kuvat piirsi
H. Frsterus-Segerstål

K. J. Gummerus.

Jyväskylä.

LASTEN KIRJA.

KIRJOITTANUT

E. L.

JYVÄSKYLÄ.

K. J. GUMMERUKSEN KUSTANTAMA.

JÄSTEN KIRJA

JYVÄSKYLÄSSÄ,
K. J. GUMMERUKSEN KIRJAPAINOSSA,
1898.

H.F.S.

Pikku Leena.

Pikku Leena.

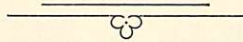

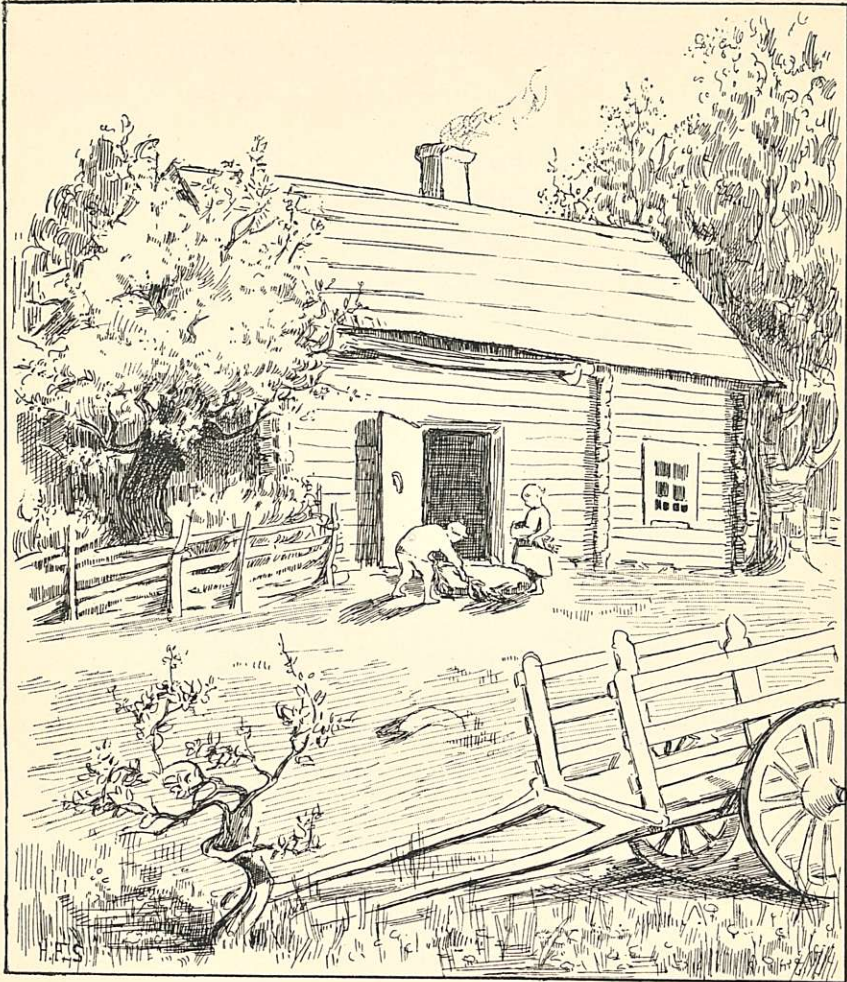
Leena on pieni tyttö, joka äsken on täyttänyt neljä vuotta. Hänellä on kaksi kirkasta silmää, jotka iloisesti katsovat maailmaa, ja pieni pystynenä.

Hänen pieni suunsa on alituisesti toimessa, sillä kovin paljon on hänellä puhumista. Leena on iloinen ja onnellinen tyttö. Hyvä Jumala on antanut hänelle rakkaat omaiset ja monet kalliit lahjat. Hänellä on rakas isä ja äiti. Hänellä on myös veli nimeltä Matti ja sisar nimeltä Sanna. Matti on isompi kuin Leena; mutta Sanna on häntä pienempi. Sanna on niin pieni, että hän makaa kehdoissa. Ei hän vielä osaa puhua eikä kävellä, mutta hän osaa nauraa, ja hän on jo oppinut konttaamaan. Kun Leena näyttää hänelle lelujansa, kirkaisee hän ilosta. Leenan lelut ovat männyn- ja kuusenkäpyjä. Männynkävyt ovat lampaita, kuusenkävyt ovat lehmiä. Niillä on Leenalla paljon toimimista. Välin ajaa

hän niitä laitumelle, välin navettaan. Leena ei osaa vielä tehdä työtä, mutta hän osaa vähän auttaa isää ja äitiä. Hän tuo isälle hänen saappaansa ja toimittaa pieniä asioita äidille. Välistä istuu hän pienellä tuolilla Sannan kehdon ääressä ja laulaa, niinkuin hän on kuullut äidin laulavan:

Nuku, nuku, armaani,
Nuku, sydänpäpyni!
Äiti sua tuudittelee,
Jumala sua suojelee!

Matin ja Leenan Koti.

Matin ja Leenan koti.

Matin ja Leenan koti on pieni punaiseksi maalattu torppa. Siinä on kaksi huonetta, tupa ja kamari, ja porstuan toisella puolella on aitta. Porstuan oven edessä on iso sileä kivi, ja sen ympärillä on usein tuoretta hakoa. Tuvassa on pitkä pöytä ja sen molemmin puolin penkki. Penkit ovat punaisiksi maalatut; mutta pöydän äiti pesee hiekalla ja vedellä niin puhtaaksi, ettei valkoinen pöytäliina voi olla puhtaampi. Tuvassa on takka, jossa äiti keittää ruokaa. Kun ruoka on valmis, tuo äiti sen pöydälle, ja isä, äiti, Matti ja Leena istuvat syömään. Ennen syömistä panevat kaikki kätensä ristiin, ja Matti sanoo selvällä äänellä, niinkuin äiti on opettanut:

»Suur' on sun armos, Jumala,
Kun annat meille lahjoja;
Suo lahjoikses ne muistamme
Ja niitä oikein käytämme!«

Isä ja äiti ovat ahkerasti tehneet työtä, ja lapsillakin on oiva ruokahalu. Yksinkertainen, mutta hyvä ruoka maistuu sentähden paremmalta kuin herkut kuninkaan pöydällä. Kun

ateria on lopetettu, panevat kaikki taas kätensä ristiin, ja Matti sanoo:

»Jeesuksen kautta kiitos riemullinen
Sinulle olkoon, Isä taivahinen!
Suo meille armos täällä eläissämme,
Autuutees ota täältä lähteissämme!»

Sitten lapset kiittävät vanhempiakin; sillä äiti on sanonut, että hyvät lapset aina kiittävät, kun he saavat jotakin.

Tuvan takana on kamari. Se on sievä huone. Isä on maalannut sen seinät, ja äiti on akkunan eteen ripustanut uutimet. Kamaria käytetään makuuhuoneena, ja siellä ovat vanhempain ja lasten vuoteet. Seinällä on pieni hylly, ja sinne äiti on pannut isän kirjat ja omansa. Matti katselee näitä juhlallisella mielellä; sillä hän on siinä ijässä, että hänen pian pitää ruveta lukemaan.

Nyt me tiedämme, mimmoinen Matin ja Leenan koti on sisäpuolelta. Ulkopuolella on siinä viheriä piha ja pieni puutarha, jossa kasvaa omenapuu ja muutama marjapensas.

Oma rakas, pieni koti,
Hyv' on lasten siellä olla;
Vehnäistä on ohraleipä,
Pehmeä on olkivuode;
Parhaintapa sentään ovat
Isän hyvyys, äidin hellyys;
Vanhaksikin tultuansa
Lapsi niitä muistaa vielä.

Mippi.

Mirri.

Un Leena eräänä aamuna heräsi, paistoi aurinko niin iloisesti akkunasta, että hän yht'äkkiä hyppäsi vuoteesta. Leena oli yksin kamarissa; mutta hameen osasi hän kyllä panna yllensä. Liivinnappeja oli pahempi saada kiinni, ja sentähden riensi hän tupaan äidiltä apua pyytämään.

»Kas siinä on pikku Leenani!« sanoi äiti. »Tule tänne, että saan pestä sinut!«

Tämä ei oikein ollut Leenan mieleen. Kyyneleet jo olivat nousta silmiin, ja pieni suu vetäytyi vinoon. Mutta samassa huomasi hän hyvän ystävänsä Mirrin, ja koko peseminen unohtui.

»Mirri, Mirri, pikku Mirri!« sanoi Leena ja kiiruhti Mirrin luo.

»Älä häiritse Mirriä!« sanoi äiti. »Etkö huomaa, että se pesee itseään? Mirri ymmärtää paremmin kuin äidin pieni tyttö, että aamulla pitää laittaa itsensä puhtaaksi ja siistiksi.«

Ja niin olikin kuin äiti oli sanonut. Mirri istui penkillä. Se kasteli kielellään käpälätänsä ja pesi sitten käpälällään hyvin huolellisesti kasvonsa.

Leena katseli vähän aikaa Mirriä. Sitten meni hän äidin luo ja antoi hänen pestä kasvonsa ja kätensä sekä kammata päänsä. Tämän tehtyään sanoi äiti: »Muistapa nyt, pikku tyttöni, kiittää Jumalaa, joka on antanut sinun rauhassa nukkua koko pitkän yön!«

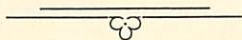
Leena pani kätensä ristiin ja lausui äidin jäljessä:

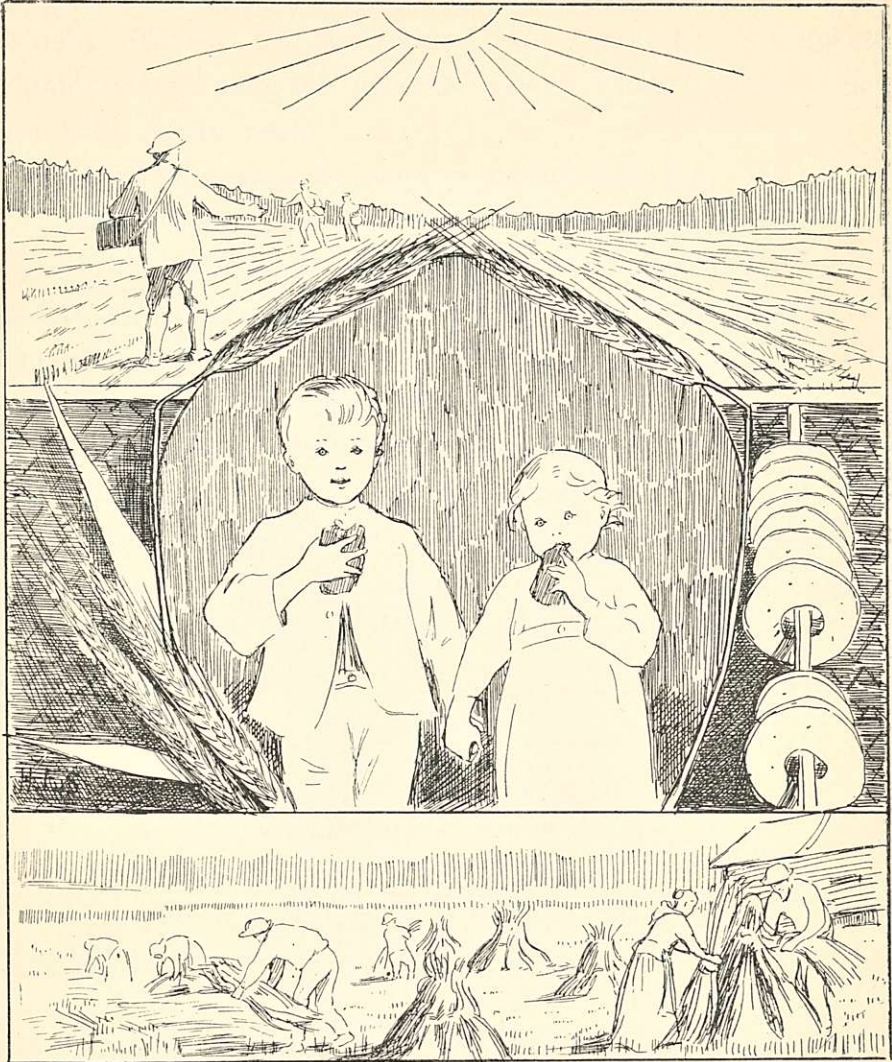
»Minä kiitän sinua, rakas taivaallinen Isä, että olet suojellut meitä kaikkia ja antanut meidän terveinä nousta vuoteiltamme. Ole tänä päivänä meidän kanssamme, varjele meitä kaikesta pahasta ja opeta meitä tekemään sinun tahtosi! Kuule meitä Jeesuksen Kristuksen tähden! Amen.«

Sitten juoksi Leena Mirriä silittämään, sanoen: »Onko sinun nälkä, Mirri? Leenan on kovin nälkä.«

»Leena saakin ruokaa«, sanoi äiti. »Mutta ota ensin Mirrin maitoastia, niin saat antaa Mirrille maitoa.« Leena on Mirrin pikku emäntä, ja hänen tulee pitää huolta siitä, että Mirri saa, mitä se tarvitsee.

Onpas Mirri siisti vaan:
Itse pesee kasvojaan;
Ensin kastaa tassuansa
Sillä pyyhkii poskiansa;
Leena tätä katselee,
Itseksensä arvelee:
Tuhma tyttö Leena oisi,
Jos ei siisti olla voisi!

Syky.

Syky.

räänä aamuna istui äiti porstuassa ja kuori perunoita. Matti ja Leena istuivat kynnyksellä. Päivä paistoi kirkkaasti, ja taivas oli kaunis tummansininen, niinkuin välistä on syksyllä. Lehtipuut olivat vielä viheriät, mutta vivahtivat siellä täällä keltaiselta. Lähellä olevasta riihestä kuului puimakoneen jyrinä.

»Mikä se on, äiti?« sanoi Leena vähän pelästyneen näköisenä.

»Talonväki on rihtä puimassa, lapseni«, vastasi äiti. »Hyvä Jumala on antanut viljan kasvaa ja kypsyä, ja nyt ihmiset eroittavat jyvät tähkäpäistä ja puhdistavat ne ruumenista.«

»Kyllä tiedän, äiti«, sanoi Matti. »Vilja on kasvanut pelolla. Isän kanssa katselimme ruista, silloin kun se teki tähkää.«

»Aivan oikein, lapseni«, sanoi äiti. »Viime syksynä maanmies kylvi siemenen peltoonsa. Maassa rukiinjyvät itivät ja saivat juurta, ja maan pinnalle nousi kaunis viheriä oras. Kun kylmä talvi tuli, antoi Jumala sataa lunta. Lumi oli kuin valkea peite oraan päällä ja suojeli sitä kylmyydeltä. Keväällä,

kun lumi sulii, kasvoi oras korkeammaksi, tuli oljeksi ja siihen ilmaantui tähkä. Välin oli auringonpaistetta, välin satoi, ja tähkä rupesi kukkimaan. Sitten tuli tähkään pieniä kauniita jyvän-alkuja, jotka päivä päivältä kasvoivat isommiksi. Vähitellen valmistuivat jyvät ja tähkät, ja oljet kellastuivat. Silloin oli vilja leikattava.«

»Se oli silloin«, sanoi Matti, »kun niin paljon väkeä oli talon elopellolla. Muutamat leikkasivat, toiset sitoivat lyhteisiin, ja toiset kokoilivat lyhteet isoiksi kuhilaiksi. Isäkin oli siellä työssä.«

»Ei pellolla enää olekaan kuhilaita«, sanoi Leena.

»Ei«, sanoi äiti; »sillä nyt on vilja viety riiheen, ja kun työ siellä on tehty, pannaan kauniit jyvät säkkeihin ja vietään aittaan.«

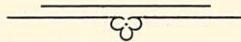
»Saavatko ne sitten olla aitassa?« kysyi Matti.

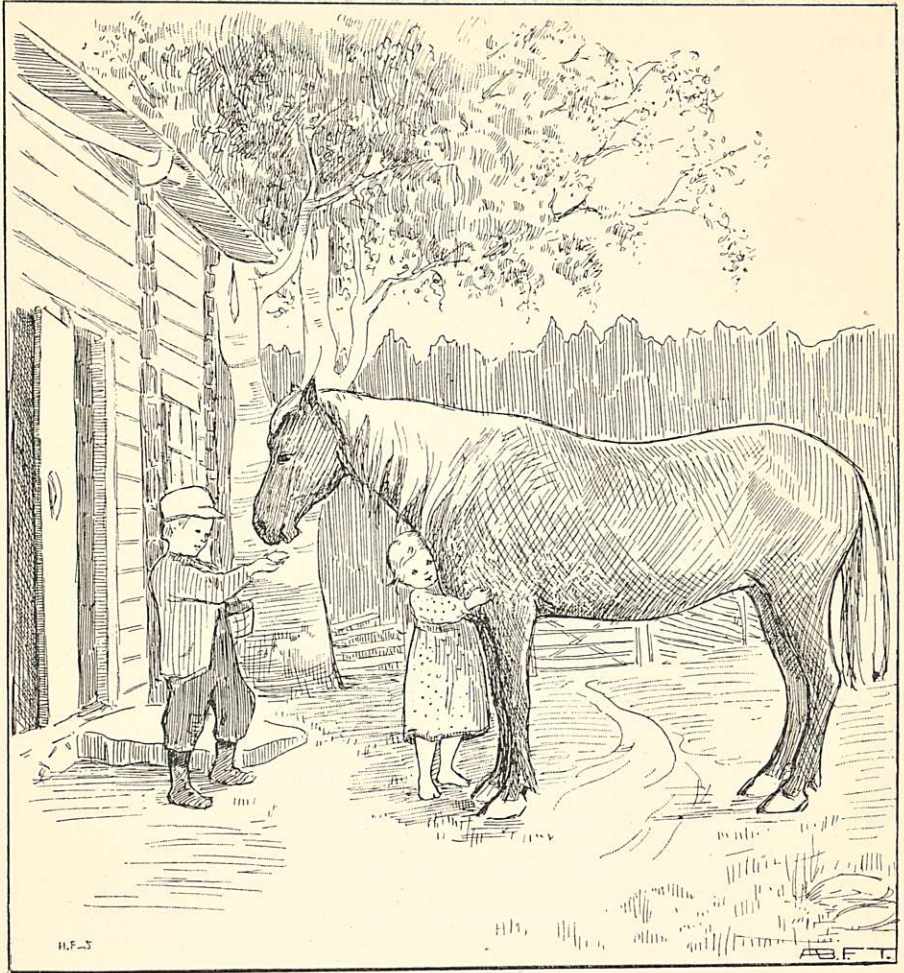
»Siellä ne tavallisesti eivät saa olla kauvan, vaan jyvät jauhatetaan myllyssä jauhoiksi, ja jauhoista leivotaan leipää.«

»Ja leivästä saadaan voikakkua«, sanoi Matti totisesti.

»Kyllä sitäkin välistä saadaan«, sanoi äiti. »Mutta saamme olla kiitolliset, jos meillä on paljasta leipääkin.«

Nyt lapset tietävät, että täytyy tehdä paljon työtä, ennenkuin leipä on valmista pöydälle tuotavaksi. Mutta ennen kaikkia tarvitaan Jumalan siunausta; sillä Jumala se on, joka antaa viljan kasvaa ja siunaa vuodentulomme.

Rusko.

Rusko.

»I-ha-ha-ha!« kuului eräänä päivänä pihalta. Lapset kiiruhtivat akkunan luo; sillä tämä oli heistä tuttu ääni. Siellä seisoi heidän ystävänsä Rusko. »I-ha-ha-ha!« hirnasi Rusko taas ja katsoi levottomasti ympärilleen; sillä se oli tottunut Matilta saamaan leipäpalasia, kun se oli ollut raskaassa työssä. Samassa tuli isä ovesta ja sanoi: »Etkö kuule, Matti, että Rusko kaipaa sinua? Kyllä sitä kannattaa-kin vähän kestitä.«

Matti kokoili pieneen koriin leipäpalasia, jotka äiti oli säästänyt Ruskoa varten, ja sitten menivät Matti ja Leena pihalle.

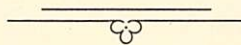
Rusko pudisti iloisesti päätään, ikäänkuin se olisi tahtonut sanoa: »Kas siinä te nyt viimeinkin olette!« ja söi sitten halukkaasti leipää Matin kädestä.

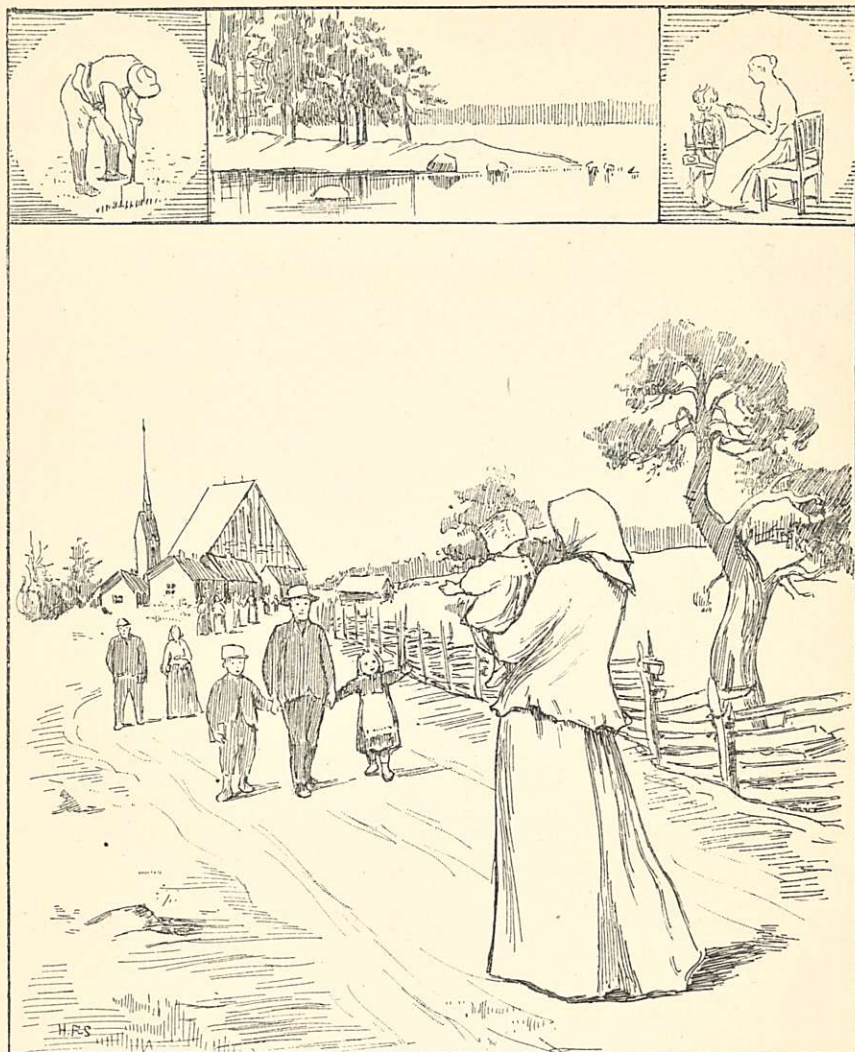
Rusko ei ollut erittäin kaunis, mutta se oli vahva työhevo-
nen, ja näkyi kyllä sen kiiltävistä karvoista, ettei se ollut kärsinyt ruoan eikä hoidon puutetta. Se oli väriltään ruskea,

niinkuin sen nimikin osoittaa. Sen harja ja pitkä häntä olivat vaaleat.

Kun leipä oli loppunut, raapasi Rusko maata oikealla jalallaan, ikäänkuin sanoakseen: »Kyllä nyt taas olen valmis tekemään työtä!« Ja ihmeellisen ahkera ja kärsivällinen työntekijä Rusko olikin. Se veti auraa ja äestä. Se toi puita metsästä ja heiniä ladosta. Se veti kuormia ja juoksi matkoja, minne milloinkin oli tarvis mennä. Matin isä, joka oli hyvä ja ymmärtäväinen mies, palkitsi Ruskon väsymättömyyttä hyvyydellä. Ei hän pannut sitä vetämään liian raskaita kuormia. Ei hän koskaan käyttänyt ruoskaa, eikä hän temponut ohjaksista. Hänen tarvitsi vaan sanoa: »Hei, Rusko, juokse nyt vähän paremmin, että pääsemme kotiin!« Ja heti Rusko totteli. Se tiesi, ettei siltä vaadittu enempää kuin se jaksoi ja että se aina ajallaan sai ruokaa ja juomaa.

Hepo kulta, hepo, syö
Leipä, minkä annan sulle!
Kun on tehty päivän työ,
Hyvin hauskaa on se mulle,
Että makupalasen
Sulle annan, heposen'.

Viikon päivät.

Viikon päivät.

li lauantai-ilta. Äiti oli päivän kuluessa siistinyt pienen kodin niin puhtaaksi, ettei pölyä missään näkynyt, ja joka nurkka oikein kiilsi. Iltasin äiti tavallisesti kehräsi; mutta nyt lauantai-iltana sai rukki levätä. Äiti otti pikku Sannan syliinsä. Matti ja Leena ottivat pienet tuolinsa ja asettuivat äidin molemmin puolin. Isä oli vielä talon työssä.

»Tiedätkö, Mattini, mikä päivä huomenna on?« kysyi äiti.

»En tiedä, äiti«, sanoi Matti. »Onko tiistai?«

»Ei«, vastasi äiti. »Huomenna on sunnuntai. Pane nyt oikein mieleesi, Matti, ja sinäkin, pikku Leena, mitä äiti kertoo! Nyt on lauantai. Huomenna alkaa uusi viikko. Viikon päiviä on seitsemän. Ensimmäinen päivä on sunnuntai. Sitten seuraa maanantai, tiistai, keskiviikko, torstai, perjantai ja viimein lauantai.«

Matti sai muutaman kerran lausua viikon päivät äidin jäljessä.

»Äiti, saanko nyt yksin koettaa?« sanoi Matti. »Nyt jo muistan.« Ja Matti lausui: «sunnuntai, maanantai, tiistai, keskiviikko, torstai, perjantai ja lauantai.»

»Sunnuntai on pyhäpäivä, Herran päivä«, jatkoi äiti. »Silloin ei tehdä työtä; ei äiti kehrää, ei isä ole talon toimissa eikä tee kotona työtä. Silloin kirkonkellot kutsuvat meitä Herran huoneeseen, jossa saamme veisata virsiä ja kuulla saarnattavan Jumalasta ja Jeesuksesta. Koska ei sinä päivänä muita askareita toimiteta, kuin mitä ruoan laittamiseen ja eläinten ruokkimiseen kuuluu, on meillä enemmän aikaa kotonakin lukea Jumalan sanaa ja luonnossa tutkia Jumalan suuria tekoja.

»Äiti, minkätähden se on Herran päivä?« kysyi Matti.

»Se on Herran päivä sentähden, että se on Jumalalle pyhitetty, erotettu muista päivistä olemaan se päivä, jolloin me vapautettuina maallisesta työstä yksinomaan saamme seurustella Jumalan kanssa ja hänessä etsiä lepoa sieluillemme. Minusta tuntuu kuin taivas olisi sunnuntaina sinisempi ja aurinko kirkkaampi kuin muina päivinä. Silloin kaikki on niin ihmeellisen juhllallista ja rauhallista, kuin koko luonto olisi Herran huone. Mutta vaikka sunnuntai on erittäin Herralle pyhitetty, ovat viikon muutkin päivät siltä Herran päiviä; sillä koko meidän elämämme pitää oleman vaellusta Jumalan seurassa, ja silloin ovat myöskin kaikki työmme ja toimemme Herran palvelusta.«

»Äiti, missä on Jumala?« kysyi Leena.

»Hän on taivaassa, lapseni«, vastasi äiti. »Mutta hän on myöskin joka paikassa. Hän on täällä meidän keskellämme, vaikka emme voi häntä nähdä, ja Hänen silmänsä näkee meidät, missä hyvänsä olemme, ja Hän tietää meidän sydämemme ajatukset. Kun pikku Leenani herää pimeänä yönä, jolloin isä ja äiti nukkuvat, silloinkin valvoo Jumala ja pitää sinusta huolta. Sinä voit kuiskata Hänelle: »Jumala, ole minun kanssani!« ja Hän kuulee sinua ja varjelee sinua, niin ettei sinun tarvitse peljätä mitään.«

1. Rakas Herra taivaastansa
Katsoo aina lapsiaan,
Hyvyydestään, armostansa
Meitä muistaa ainiaan.	2. Ken siis meistä Herran hyvän
Voisi täällä unhoittaa?
Raahtisiko lapsen sydän
Herran mielen pahoittaa?
3. Herra, meitä aina auta
Karttamahan valhetta!
Saata rakkautes kautta
Pakenemaan pahuutta!	

Joulu-ilta.

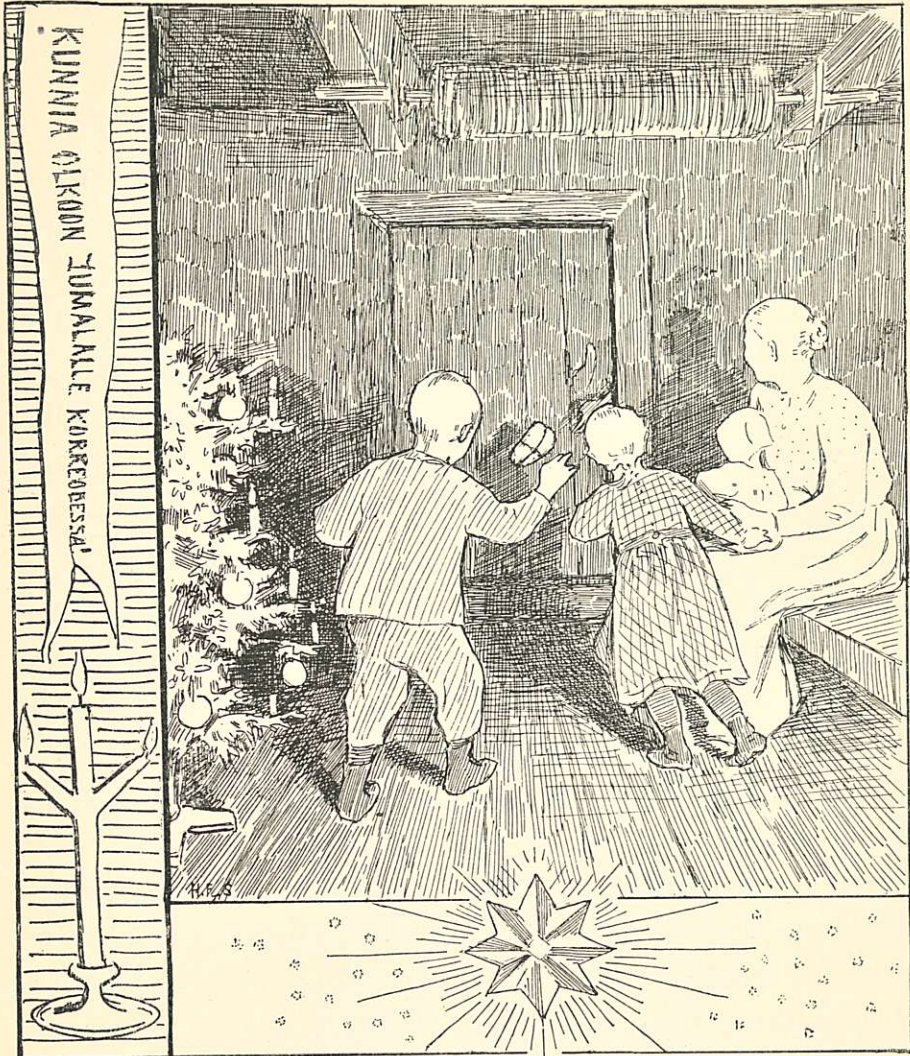

»Leena, Leena!« sanoi Matti seisoen sisarensa vuoteen vieressä. »Kuinka voit nukkua näin kauvan; etkö tiedä, että tänään on jouluaatto?«

Leena hieroi unen silmistään ja katsoi kysyvästi Mattia. Mutta samassa ymmärsi hän, että nyt oli tuo kauvan ikävöity ja odotettu jouluaatto tullut.

Matti kertoi edelleen: »Isä on jo lähtenyt metsään. Sieltä tuo hän meille joulukuusen, ja siihen äiti panee kynttilöitä. Ja kun kaikki kynttilät illalla palavat, on niin valkoista kuin keskellä päivää.«

Kun lapset sitten vähän ajan kuluttua menivät pihalle, oli ikäänkuin luonto olisi pukeutunut juhlapukuun. Yöllä oli sataanut lunta, ja kaikki oli niin ihmeellisen kaunista ja puhdasta. Varpuset lensivät levottomasti alas maahan ja jälleen ylös kattole, ikäänkuin heidän olisi tehnyt mieli sanoa: »Mistä nyt saamme ruokaa?« Samassa isä tuli veräjästä, viheriä kuusi

Joulu-ilta.

olallaan, ja lapset huusivat: »Isä, saammeko ottaa lyhteen, joka on säästetty varpusille joului-illaksi?»

»Ottakaa vaan!» vastasi isä.

Mutta voi, voi, kuinka pitkä se päivä oli! Ei ilta tahtonut milloinkaan tulla. Äiti puuhaili aitassa jotakin, mitä eivät lapset saaneet nähdä. Pimeään tultua istuivat he sitten vielä vähän aikaa kamarissa. Mutta viimein äiti avasi oven ja sanoi: »Nyt saatte tulla!»

Tuvan lattialla oli kuusi. Monta kynttilää paloi sen oksilla, ja siellä täällä riippui punaposkinen omena tai vehnä-rinkeli. Lasten silmät loistivat kilpaa kynttiläin kanssa, ja Sanna ojensi pienet kätensä joulukuusta kohden.

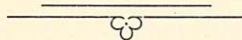
Isä sanoi: »Nyt vietämme Jeesuksen syntymäjuhlaa.« Perhe asettui joulukuusen ympärille, ja äiti kertoi, kuinka Jeesus syntyi Betlehemissä Juudan maalla; kuinka Maria, hänen äitinsä, pani hänen seimeen, koska ei ollut muuta sijaa, ja kuinka paimenet, jotka läheisyydessä yöllä vartioitsivat laumaansa, näkivät kirkkaan paisteen, ja samassa ilmestyi enkeli, joka sanoi: »Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle, sillä tänä päivänä on teille syntynyt Vapah-taja, joka on Kristus Herra Daavidin kaupungissa«; ja enkelin kanssa oli suuri enkelijoukko, joka kiitti Jumalaa ja sanoi: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto!» — Sitten veisasivat vanhemmat tuon kauniin

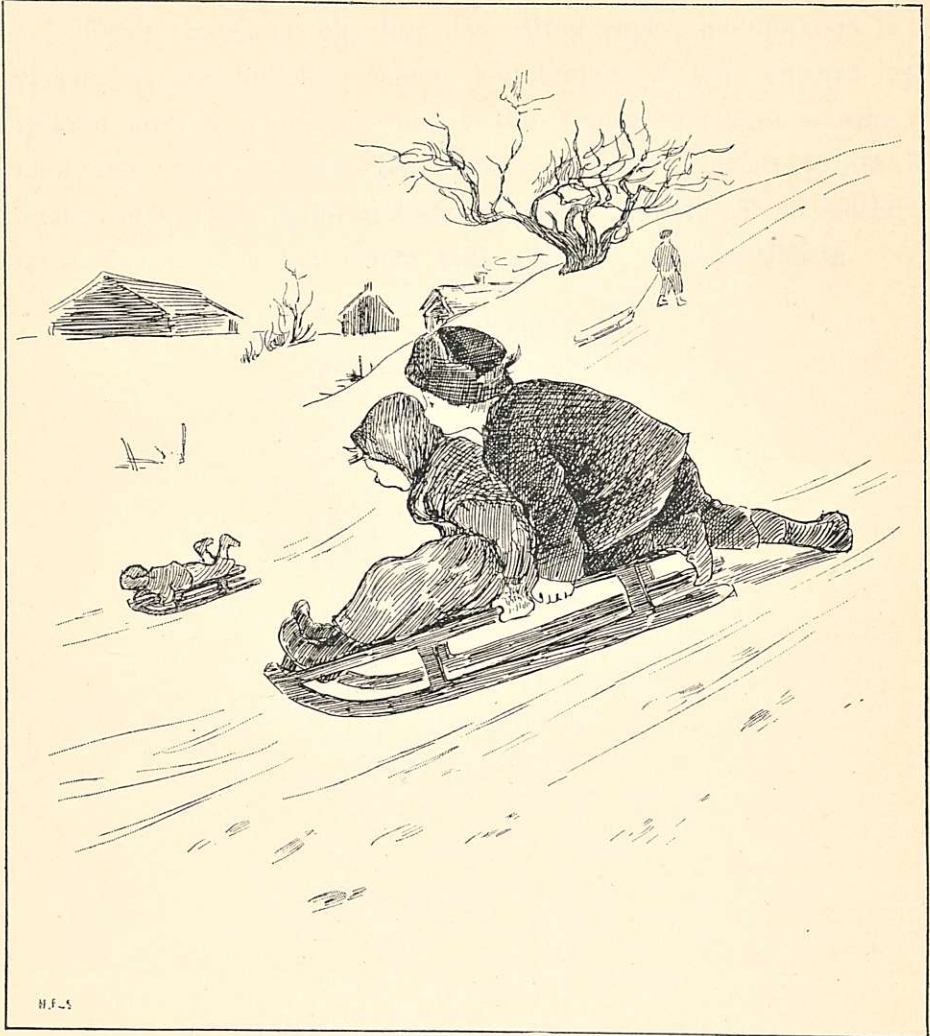
jouluvirren: »Enkeli taivaan lausui näin.« Matti yhtyi veisuun, vaikka hän ei osannut sanoja.

Hyvin hauskaa oli, kun isä sitten rupesi joulupukiksi ja viskasi ovesta kullekin pienen joululahjan ja kun omenat ja rinkilät jaettiin joulukuusesta. Mutta kentiesi vieläkin suurimman ilon tuotti se lapsille, kun vanhemmat lupasivat ottaa heidät myötänsä joulukirkkoon. Levolle mentyä Matti sitten uneksui koko yön helisevistä kulkusista ja joulukynttilöistä.

Oi terve, joulukuusi,
Sä kuusi kaunoinen!
Sä olet meille rakas
Ja aina mieluinen.

Ja päiväks talvi-illan
Kuusemme muuttaa voi,
Ja hänestä se kertoo
Ken valon meille toi.

H.F.-5

Mäenlasku.

Mäenlasku.

Wielä oli lunta maassa, ja pakkanen välistä nipisteli lasten korvia. Mutta keskellä päivää aurinko jo paistoi lämpimästi, ja eteläpuolella riippui pitkiä jääkynttilöitä tuvanräystäissä.

»Äiti, saammeko mennä Myllykosken kelkkamäelle?« kysyi Matti. »Siellä olisi kovin hauskaa. Vainioperän Pekka ja Heikkikin menevät sinne tänä päivänä.«

»Sinä voit mennä heidän kanssaan«, vastasi äiti. »Mutta ehkä Leena jää kotiin. Hän on vielä pieni; mitä hän siellä tekee?«

»Ei, äiti kulta; ei minulla ole puoleksikaan niin hauskaa, jos ei Leena pääse mukaan«, pyysi Matti. »Hän istuisi kelkassa, minä olisin hänen hevosensa, ja me menisimme oikein kauniisti. Minä veisin häntä mäestä alas niin varovasti, ettei hän kertaakaan joutuisi lumihankeen.«

»No, koska lupaat pitää huolta pienestä sisarestasi, niin hän saa tulla kanssasi«, vastasi äiti. »Mutta muista, että äiti luottaa sinuun!«

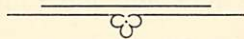
Nytkös oli hauskaa! Leena istui kelkassa. Matti oli hevosena, ja oikein hyvä hevonen hän olikin. Vähän väliä hän hirnui ja juoksi sitten täytttä laukkaa.

Lumi kiilsi auringonpaisteessa, juuri kuin siinä olisi ollut tuhansia pieniä tähtiä. Havupuut näyttivät totisilta tummanviheriäisessä puvussaan. Mutta lehtipuut olivat ikäänkuin vilustuneita, kun olivat joutuneet ihan alastomiksi. Metsässä oli kovin hiljaista. Jäniksenjälkiä näkyi tien vieressä, mutta Jänis Jussi oli itse juossut piiloon.

Kun lapset tulivat Myllykosken mäelle, olivat Pekka ja Heikki jo siellä laskemassa. Heillä oli kummallakin kelkka. He laskeusivat vatsalleen kelkkaansa ja menivät sitten alas niin hyvää vauhtia, että kelkka pysähtyi vasta sitten, kun se oli mennyt pienen joen ylitse ja vähän matkaa ylösmäkeä toiselle puolelle. Mäkeä sanottiin näet Myllykosken mäeksi siitä syystä, että pieni joki, joka tässä kohden näin talvella oli jään peitossa, vähän alempana hyppeli niin iloisesti kivien välissä, ettei se malttanut pitää jääpeitettä, ja siihen oli rakennettu vesimylly.

Matti ja Leena laskivat yhdessä alas mäestä. Leena istui kelkan etupuolella, ja Matti oli vasemmalla polvellaan hänen takanaan. Oikealla jalallaan ohjasi hän kelkkaa, että se hyvin menisi, niinkuin hän oli äidille luvannut. Ja Leenan oli mieli hyvä, kun hän taas vuorostaan sai vetää kelkan mäelle.

Lasten posket punottivat ja silmät loistivat, kun he muutama tunnin kuluttua palasivat kotiin, ja kauan muistivat he Myllykosken mäenlaskua.

Liisa muori.

Liisa muori.

räänä päivänä äiti otti uunista kauniita leipiä. Lapset saivat kukin pienen kakkunsa. Yhden leivän äiti kääri puhtaaseen pyyhinliinaan, ja läkkikannuun kaasi hän maitoa. Sitten sanoi hän Matille: »Tänä päivänä olet ensimmäisen kerran koettanut suoraan lukea. Paljon harjoitusta tosin vielä tarvitaan, ennen kuin osaat lukea sujuvasti; mutta alku on kumminkin tehty, ja sentähden tahdon toimittaa sinulle vähän iloa. Sinä saat mennä Liisa muorin luo ja viedä hänelle lämmintä leipää ja maitoa. Mutta muista nyt, lapseni, että käytät itsesi niin, ettei äidillä ole häpeätä pojas-taan! Sano kauniisti »hyvää päivää», vie terveisiä äidiltä ja anna sitten Liisa muorille, mitä äiti lähettää!»

Matti oli kovin iloissaan. Hän oli ennenkin käynyt äidin asioilla Liisa muorin tykönä ja tiesi, että tämä oli hyvin ystävällinen vanha eukko, joka aina osasi kertoa jotakin lapsille.

Liisa muori asui kylän sepän porstuakamarissa eikä sinne ollut pitkältä matkaa. Matti ei kuitenkaan nyt uskaltanut juosta, niinkuin hänen tapansa oli; sillä hän pelkäsi, että maitoa menisi maahan. Jo porstuassa otti Matti lakin päästään, ja kamariin tultuansa hän kumarsi niin syvästi, että tukka valahti silmille. Akkunan edessä istui Liisa muori ja kutoi sukkaa. Hänen hiuksensa olivat ihan valkeat ja kasvonsa ryppyiset. Mutta hänen silmissään oli niin ystävällinen katse, ettei Matti ollenkaan ujustellut, vaan sanoi kuuluvalla äänellä asiansa ja äidin terveiset. Liisa muori kiitteli Mattia ja kehoitti häntä istumaan, ja he puhuivat iloisesti keskenään. Matin silmät kiintyivät tauluun, joka oli seinässä Liisa muorin sängyn yläpuolella. Hän oli nähnyt sen ennenkin; mutta nyt vasta hän osasi lukea, mitä siinä oli. Innostuneena rupesi hän hiljaa itsekseen tavaamaan: »Her-ra on mi-nun pai-me-ne-ni, ei mi-nul-ta mi-tään puu-tu.»

Loistavin silmin katsoi hän sitten Liisa muoria, joka sanoi: »Aivan niin; se oli oikein! Kuinka hauskaa onkaan, kun nyt itse osaat lukea! On kuin uusi maailma avautuisi eteesi. Tiedätkö, kuka se Herra on?» kysyi vanhus.

»Onko se Herra Jeesus?» kysyi Matti ujosti.

»On, lapseni», vastasi Liisa muori, onnellinen hymy huulillaan. »Hän se on, joka kokó elämäni ajan on pitänyt huolta minusta, niin ettei minulta ole puuttunut mitään, ja pian hän tulee noutamaan minut luoksensa.»

Kotiin tultuansa kertoi Matti käynnistään Liisa muorin luona, ja äiti sanoi:

»Liisa muori on elänyt kauvan ja kokenut maailmassa paljon. Sinun tulee kunnioittaa häntä kuin isääsi ja äitiäsi. Meidän tulee aina pitää vanhuksia kunniaassa.»

Mieles paina,
Että aina
Kunnioitat vanhusta:
Hän on tässä
Elämässä
Nähnyt monta vastusta;
Hän on työtä tehnyt
Ilot, murheet nähnyt;
Elon-illalla
Rakkaudella
Helli, hoida vanhusta!

Kevät.

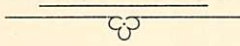
urinko paisti yhä lämpimämmin ja lumi sulii sulamistaan. Lapset katselivat mielipahoillaan lumen vähenemistä ja sanoivat: »Mihin meidän kauniit kinoksemme joutuvat? Pian ei kelkka enää voi ollenkaan liukua.»

»Älkää surko!« sanoi äiti. »Kevät on tulossa.« Ja niin olikin. Kevät läheni suurilla askelilla ja toi mukanaan aina uusia ihmeitä. Viimein ei lunta enää ollenkaan näkynyt. Joki oli heittänyt jääpeitteensä, niin että se, joka nyt olisi tahtonut mennä alas Myllykosken mäeltä, olisi päistikkaa joutunut veteen. Hauskaa oli katsella noita pieniä puroja, jotka lirsten virtasivat metsänrinnettä alas. Mutta mikähän tuo oli, joka tuolla ylhäällä lauloi niin ihmeen kauniisti? Lapset katsoivat ylöspäin. Siellä he näkivät pienen, harmaan linnun, joka pyrki yhä ylemmäksi, niin kuin se olisi tahtonut lentää suoraan taivaaseen. Viimein

Kevät.

näkyi se ainoastaan pienenä harmaana pilkkuna. Mutta sen laulu kuului yhtä kirkkaasti, ja se oli pelkkää riemua ja kiitollisuutta. Kotiin tultuansa kysyivät lapset, mikä se lintu oli, joka niin iloisesti lauloi lentäen ilmassa. Äiti sanoi: »Se oli leivonen, keväimen sanansaattaja, joka on palannut Pohjolaan ja ilmoittaa meille, että pitkä, pimeä talvi on mennyt ja kevät on tullut.

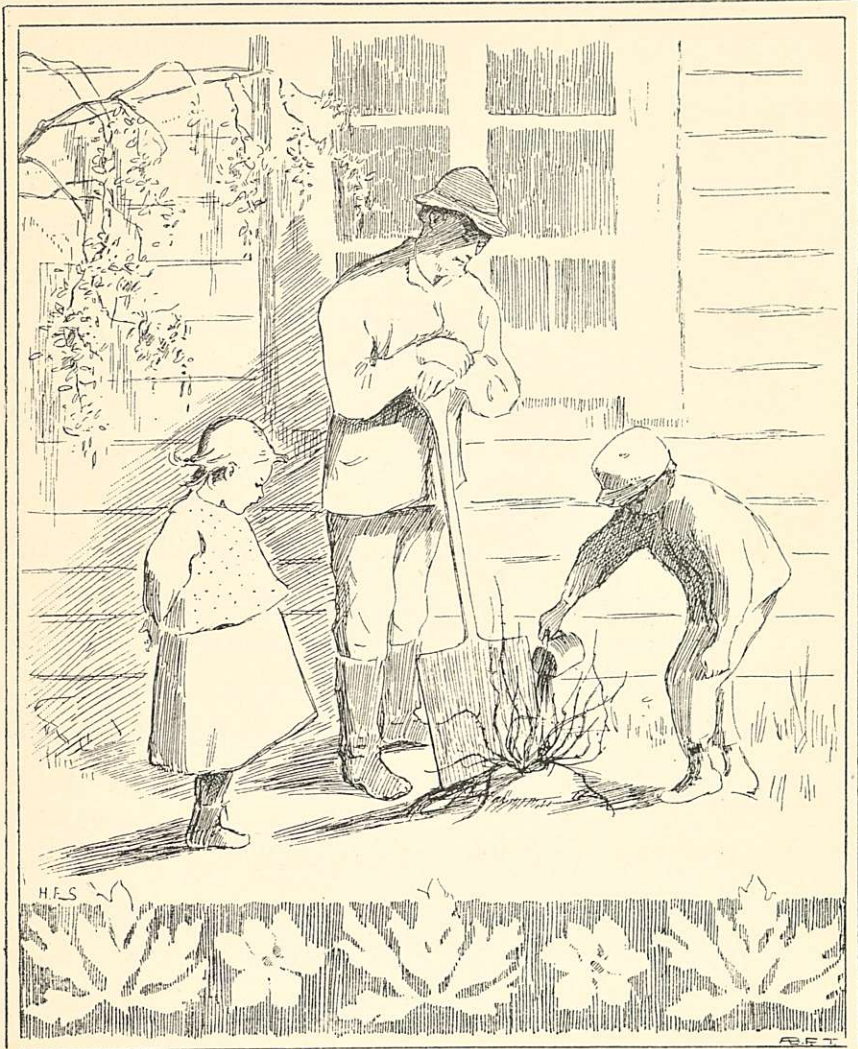

Ruusupensas.

uorta, viheriää ruohoa kasvoi pihalla, ja koivut, jotka talvella olivat alastomat, olivat saaneet pieniä lehdenkukkuja kuin hiirenkorvia. Käki kukkui lehdossa, ja metsän rinteeltä, johon auringon sopi paistaa lämpimästi, olivat lapset ensin poimineet kauniita sinisilmäisiä sinivuokkoja, ja nyt oli siinä valkovuokkoja ihan valkeana. Joka päivä toivat Matti ja Leena äidille tuoreita kukkakimppuja, jotka pantiin lasiin kamarin pöydälle. Se on koristus, jonka köyhä voi ilokseen hankkia yhtä hyvin kuin rikaskin. Eräänä päivänä oli isä ollut talossa puutarhantöissä, ja kun hän illalla palasi, toi hän mukanaan pitkäjuurisen pensaan.

»Mikä se on, isä?» kysyi Matti. »Miksi tuot tänne tuomaisen vanhan, kuivettuneen pensaan?» — »Ei se ole vanha eikä kuivettunutkaan», vastasi isä. »Päinvastoin se voi hyvinkin elää. Katso vaan sitä tarkemmin, niin näet, että se on täynnä pieniä

Ruusupensas.

silmikoita. Kun me nyt istutamme pensaan maahan ja se saa vettä ja auringonpaistetta, kasvaa silmikoista vähitellen viheriäisiä lehtiä. Ja jos pensas täällä menestyy, tulee siihen kesällä punaisia, hyvältä tuoksuvia kukkia, joita sanotaan ruusuiksi.

Isä kaivoi sitten kamarin akkunan alle kuopan, johon hän pani hyvää, voimakasta multaa. Siihen hän istutti pensaan. Hän painoi multaa lujasti juurien ympärille ja peitti taas kuopan. Maan pinnalle pensaan ympärille hän teki vaan pienen syvennyksen, niin ettei vesi siitä juoksisi pois.

Matti ja Leena olivat koko ajan katselleet isän työtä. Matti sai sitten tuoda vettä ja kastaa ruusua.

Isä sanoi: »Juurillaan pensas imee ravintoa maasta; mutta se tarvitsee myöskin juomaa. Sateella saa se kyllä vettä, mutta kuivalla ajalla täytyy sitä kastaa. Sitä voit sinä tehdä, Matti, ja sinun täytyy katsoa, ettei se kärsi janoa, sillä silloin se kuivettuu ja kuolee. Kun tulet vähän isommaksi, saat itse valmistaa pienen lavan. Siihen voit istuttaa, mitä tahdot, jotta opit rakastamaan kasveja ja hoitamaan niitä.»

Leena katsoi iloisesti isää ja sanoi: »Leenakin osaa hoitaa kukkia.»

Isä vastasi ystävällisesti, silittäen Leenan vaaleata tukkaa: »Kyllä sinäkin saat kasveja hoitaa, lapseni, kun kasvat ja vahvistut vähäsen. Sitähän minä toivonkin, että lapset oppisivat tekemään työtä ja löytämään siinä iloa.»

Pieniä rukouksia.

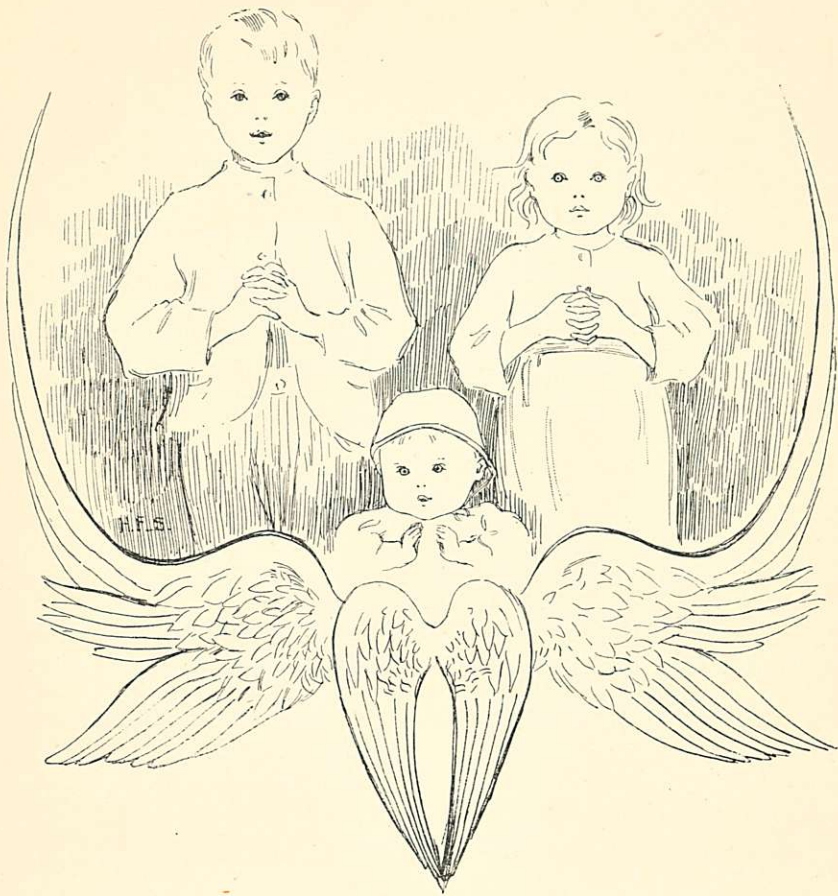
Jeesus, rakas Herrani,
Suo mun olla omasi,
Vaikka olen voimaton,
Pieni, hyvään kelvoton!

2. Tule, Jeesus asumaan
Sydämmeeni, silloin saan
Turvakseni voimasi,
Silloin olen omasi!

1. Oi, Herra Jeesus, kiitos Sulle,
Kun tulit tänne taivaastas
Ja tahdot aina antaa mulle
Rakkauttas, armoas!

2. Sä jätit kunniasi siellä,
Kun minua sä rakastit;
Sä, henkesantainristinpäällä,
Mun taivaan lapseks pelastit.

3. Mua auta, Herra Jeesus, aina
Sun rakkauttas muistamaan;
Mun sydämmeeni kuvas paina,
Suo, omas olen ainiaan!

Matti, Leena ja Sanna rukoilevat.

Aamurukous.

K äitos, Jeesus, armostas, Rakkahista lahjoistas, Joita mulle aina annat, Armokäsin mua kannat.	2. Ota heikko käteni Rakkahasen käteesi; Johda mua tahtos tiellä, Auta, etten Sua kiellä!
---	--

Iltarukous.

K äteesi, Herra, nyt Me, lapses, tulemme, Kun päiv' on päättynyt Ja lepoon menemme.	2. Suo meille rauhasi Nyt levätessämme! Uus' olkoon armosi Taas herätessämme!
---	--

AMERICAN

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

AMERICAN

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Hinta: 1 mk. 50 p.

